

עפ"ג 32326/06/20 - חוסאם ביסאן נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה

06 אוגוסט 2020

עפ"ג 32326-06-20 ביסאן נ' מדינת ישראל

לפני הרכב כבוד השופטים:
רון שפירא, נשיא [אב"ד]
בטינה טאובר
עדי חן-ברק
המערער

חוסאם ביסאן ע"י ב"כ עו"ד אלי סבן

נגד
המשיבה

מדינת ישראל
ע"י פרקליטות מחוז חיפה - פלילי

הודעת ערעור מיום 14/6/20 על גזר דינו של בית משפט השלום בחיפה (כב' השופט שלמה בנג'ו), מיום 5/5/20, בתיק
ת"פ 16751-07-17

פסק דין

בפנינו ערעור על גזר דינו של בית משפט השלום בחיפה (כבוד השופט שלמה בנג'ו), שניתן ביום

5/5/20. הערעור הוגש על רכיב המאסר בפועל, ועל רכיב הקנס כפי שיפורט להלן.

השופט עדי חן ברק

א. העובדות וקביעות בית המשפט קמא:

1. המערער הורשע על פי הודאתו בעובדות כתב האישום המתוקן ב-7 עבירות של זיוף בנסיבות מחמירות - עבירה לפי סעיף 418 סיפא לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין"); 7 עבירות של שימוש במסמך מזויף - עבירה לפי סעיף 420 לחוק העונשין; 7 עבירות של קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות - עבירה לפי סעיף 415 סיפא לחוק העונשין, וזאת בשבעה אישומים נפרדים. כל העבירות בוצעו במהלך השנים 2014-2015.
2. בכל אחד מהאישומים הציג עצמו המערער, במרמה, בפני מתלוננים שונים, כבעל קשרים ברשות למנהל מקרקעי ישראל, זאת על אף שלא היה לו כל קשר לרשות.

המערער סיכם עם המתלוננים במרמה, כי הוא ימכור להם קרקע של הרשות, אשר נמצאת בישובים תרשיחא, כאבול, שפרעם ובענה, והם ישלמו עבורה במזומן.

בכל אחת מעסקאות המכר עם המתלוננים, זייף המערער מסמך הנחזה להיות חוזה חכירה של הרשות, ונושא סמליל (לוגו) של הרשות, לפיו הרשות מחכירה קרקע בבעלותה לתקופה של 99 שנה לקונה תמורת תשלום.

על החוזה המזויף החתים המערער את הקונה, קיבל ממנו תשלום במזומן, והבטיח לו כי יעביר את התשלום לרשות, יחתים את הרשות על החוזה, ויחזיר אותו לקונה.

בהמשך, זייף המערער את חתימות הרשות על ההסכם, ואת חתימתו של מנהל מרחב עסקי צפון ברשות.

מובהר כי הרשות כלל לא תכננה מכירת הקרקעות, לא פרסמה מכרזים למכירתם, אין לה קשר למערער, והיא לא אישרה לו לייצג אותה ולמכור קרקעות בשמה. כן היא לא הייתה מודעת לכך שהמערער מתחזה לנציג שלה מול המתלוננים, כאשר את הכספים שקיבל המערער מהמתלוננים, הוא לא העביר לרשות אלא שלשל לכיסו.

3. מתסקיר שירות המבחן עולה כי המערער הינו בן 54, נשוי ואב לבן 4, שנולד לאחר 19 שנות נישואים ולאחר טיפולי פוריות רבים. המערער אינו עובד בשל בעיות רפואיות.

הומלץ בתסקיר כי תוטל על המערער ענישה שתאפשר המשך נוכחותו במסגרת המשפחתית ותשלב היבטים של גמול ותשלום מוחשי. המלצת שירות המבחן הייתה להטיל על המערער עונש שירוצה בעבודות שירות ובנוסף עונשים הרתעתיים של מאסר מותנה, התחייבות להימנע מביצוע עבירות דומות בעתיד וחיוב בפיצוי כספי לנפגעי העבירות.

כן נכתב כי ממכלול הגורמים עולה הערכה אודות קיומו של סיכוי לשיקום, וכי ניכר כי הסיכון להישנות עבירות פחת.

4. בית המשפט קמא קבע כי מתחם הענישה במקרה דנן נע בין 18 ל-36 חודשי מאסר בפועל, לצד עונשים נלווים.

נקבע כי יש לזקוף לחומרה את העובדה כי המערער ביצע את העבירות לאחר תכנון קפדני, שיטתי ומתוחכם, בשבעה מקרים שונים, מול מספר מתלוננים בהזדמנויות שונות, כאשר האישומים מתפרשים על תקופה ארוכה בין השנים 2014-2015. נקבע כי תכנון זה מעיד על כוונת זדון מצד המערער.

נפסק כי אין מקום לסטות ממתחם הענישה שנקבע, זאת על אף המלצת שירות המבחן להימנע מהטלת מאסר שירוצה בשל היבט השיקום.

עוד נקבע כי יש לתת לעקרון ההלימה ולהיבט הגמול משקל בכורה ולהעדיף על פני היבט השיקום, זאת בשים לב לנסיבות ביצוע העבירה, שכללו תכנון קר, זדון ותאוות בצע, המלמדים על רמת אשם גבוהה מצד המערער, וכן בשים לב כי המערער אינו אדם טעון שיקום, שכן מדובר באדם משכיל, נבון שמנהל חיים נורמטיביים.

בית המשפט קמא לא התעלם מהיעדר עבר פלילי למערער, מנטילת אחריות על ידו והבעת צער, ומהעובדה כי

הטלת עונש מאסר עליו תפגע בו ומשפחתו, עם זאת צוין כי אף המתלוננים ומשפחותיהם נפגעו באופן קשה ביותר ממעשיו של המערער, בשים לב להיקפים הכספיים הגדולים שניטלו על ידי המערער במרמה: סכום כולל של כ- 1,620,000 ₪ (באישום הראשון - 300 אלף ₪; באישום השני - 100 אלף ₪; באישום השלישי - 60 אלף ₪; באישום הרביעי - 280 אלף ₪; באישום החמישי - 300 אלף ₪; באישום השישי - 280 אלף ₪; באישום השביעי - 300 אלף ₪).

בית המשפט קמא לא התעלם מהעובדה כי המערער השיב חלק ניכר מהכספים למתלוננים, אך עדיין נותר חייב סך של 400,000 ₪ (לשני מתלוננים).

נקבע כי השבת חלק משמעותי מהכספים הינה צעד חשוב, אך אין להתעלם מעיתוי ההשבה וממניעי המערער לעשות כן לצורך המתקת דינו.

בית המשפט קמא דחה את טענתו של המערער לפיה ביצע את העבירות בשל מצוקה כלכלית (נטען כי העבירות בוצעו על רקע טיפולי פוריות ארוכים ויקרים שעברה רעיית המערער), שכן היקף העבירות, תכיפותן ופרישתן על פני תקופה ארוכה בהזדמנויות שונות מעידים על כך שמעשיו של המערער היו הונאה לשמה ולא צעד לכיסוי חוב מסוים, מה גם שהמערער לא הוכיח כי הכספים שקיבל במרמה נותבו לכיסוי חובות.

בית המשפט קמא הדגיש כי על אף שנקבע כי לצורך קביעת מתחם הענישה יתייחס בית המשפט לאירועים כאירוע אחד, הרי שאין להתעלם כי הנאשם הורשע ב-7 עבירות של זיוף בנסיבות מחמירות, כשהעונש על עבירה בודדת הוא 5 שנים; 7 עבירות של שימוש במסמך מזויף, כשהעונש על עבירה בודדת הוא 3 שנים; 7 עבירות של קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, כשהעונש על עבירה בודדת הוא 5 שנים.

עוד נקבע כי בנוסף לעונש המאסר בפועל יש להשית קנס הולם על המערער, נוכח טיבן הכלכלי של העבירות שביצע והצורך בהרתעה.

5. בהתחשב בכל האמור לעיל נגזרו העונשים הבאים:

18 חודשי מאסר בפועל.

8 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים.

קנס בסך 20,000 ₪ או 6 חודשי מאסר תמורתו, ופיצוי בסך 10,000 ₪ לכל אחד מהמתלוננים.

ב. טענות המערער:

6. שגה בית המשפט קמא בקביעת מתחם הענישה. היה מקום להעמיד את המתחם כך שיתחיל במספר חודשי מאסר בפועל שיכול וירוצו בעבודות שירות, זאת, ביו היתר, בשים לב להמלצת שירות המבחן.

לחילופין נכון היה בנסיבות לסטות לקולה מהמתחם משיקולי שיקום, ולאור המלצות תסקיר שירות המבחן.

7. המערער אינו עברין מרמה טיפוס, שכן הוא השיב לשלושה מתלוננים (אישומים 4, 5 ו-8) את כספם זמן קצר לאחר נטילת הכספים, ובטרם נחקר.

לשני מתלוננים נוספים (אישומים 1 ו-3) נתן המערער בטוחה של הערת אזהרה על מקרקעין לאחר קבלת הכסף מהם ובטרם חקירתו, ובסופו של דבר הם קיבלו את מלוא כספם.

שני המתלוננים שנותרו (אישומים 9 ו-11) קיבלו כ-30% מכספם בטרם מתן גזר הדין והמערער היה מעוניין להשיב להם את שאר כספם, אלא שהדבר לא התאפשר לו כלכלית.

על כן נטען כי שגה בית המשפט קמא כשקבע שהנזקים להם גרם המערער הם עצומים, שכן חלק הארי מהכספים, סך של 1,220,000 ₪ מתוך סך 1,620,000 ₪ שקיבל המערער, המהווים כ-75% מהסכום הכולל, הוחזר למתלוננים כאשר מתוך סכום זה רק 180,000 ש"ח הוחזרו במהלך ההליך הפלילי, ויתר הכספים הוחזרו קודם לכן.

8. שגה בית המשפט קמא כשקבע שהמערער אינו זקוק לשיקום. מעשיו של המערער מעידים כי סטה ממסלול חייו הנורמטיבי עקב לקות התנהגותית. לפיכך יש ליתן משקל משמעותי לשיקולי השיקום על מנת לוודא כי המערער ישוב למסלול חייו ולא יסטה ממנו בשנית, והדבר גם בא לידי ביטוי בתסקיר שירות המבחן.

9. בית המשפט קמא לא נתן משקל מספיק לנסיבותיו האישיות של המערער הכוללות מחלת לב תורשתית, היותו אב לבן 4, שנולד לאחר שנות טיפולי פוריות ארוכות, והחשיבות של נוכחותו של המערער בחיי בנו, כפי שצוין בתסקיר שירות המבחן. כן נטען כי לא ניתן משקל מספיק לעברו הנקי של המערער, לתקופת מגיפת הקורונה ולזמן הרב שחלף מאז ביצוע העבירות במהלכו לא ביצע עבירות נוספות.

10. שגה בית המשפט קמא בהטילו על המערער קנס.

למערער חובות בסך כולל של 8,274,249 ₪ (כעולה מתדפיס הוצל"פ), וקביעת בית המשפט כי ככל והמערער לא ישלם את הקנס יוטלו עליו 6 חודשי מאסר בנוסף למאסר בפועל שהוטל עליו, כאשר ברור לאור גובה חובותיו שהמערער לא יוכל לשלם את הקנס שהוטל עליו (מה גם שכל שקל שמשולם משמש קודם כל לתשלום הפיצוי ורק לאחר מכן לקנס), היא אינה סבירה, שכן משמעותה הוספת מאסר של חצי שנה, ומכאן שניתן היה להסתפק בפיצוי בלבד.

ג. טענות המשיבה:

11. מתחם הענישה והעונש שנגזר על המערער הינם סבירים.

12. השבת חלק מהכספים שנטל המערער נלקחה בחשבון על ידי בית המשפט קמא בקביעת גזר הדין, ולפיכך נקבע עונש ברף התחתון של המתחם, כאשר אין בהשבת חלק מהכספים כדי להצדיק הקלה

נוספת בגזר הדין, שכן מעשיו של המערער הותירו את שני המתלוננים, להם לא הושבו מלוא הכספים, מול שוקת שבורה.

13. מעשי המערער היו מתוכננים ומתוחכמים, נעשו כנגד 7 מתלוננים שונים ונפרשו על פני תקופה ממושכת, כאשר נזקי המתלוננים לא נמדדים רק לאור השאלה האם הכספים שנלקחו מהם הוחזרו להם אם לא, שכן למעשיו של המערער היו השלכות **רגשיות** על המתלוננים כפי שהדבר בא לידי ביטוי בעדותו של אחד המתלוננים.

14. רוב הכספים שהושבו על ידי המערער הושבו לאחר שמעשי המירמה התגלו, גם אם טרם חקירתו של המערער כך שלא מדובר בחרטה אמיתית.

15. המערער לא הציג תשתית ראייתית המצדיקה סטייה ממתחם הענישה מטעמי שיקום.

16. אין מקום לבטל את הקנס שהוטל על המערער, שכן במקרים בהם המניע לביצוע העבירה הינו כלכלי ונגרם למתלוננים נזק כספי, יש להטיל קנס כספי כרכיב עונשי נוסף.

ד. דיון והכרעה:

לאחר שמיעת טיעוני הצדדים ושקילתם, ולאחר שבחנתי את גזר הדין ואת תיק בית המשפט קמא, לרבות תסקיר שירות המבחן שהוגש בעניינו של המערער, סבורה אני כי אין מקום להתערב בגזר דינו של בית המשפט קמא למעט בנושא הקנס כפי שיפורט בהמשך.

17. הלכה פסוקה היא כי אין זו דרכה של ערכאת הערעור להתערב בעונש שהוטל על ידי הערכאה הדיונית, אלא במקרים מיוחדים וחריגים בהם הייתה סטייה ממדיניות הענישה המקובלת או כאשר מדובר בטעות מהותית שנפלה בגזר הדין (ראה ע"פ 2358/14 **פלוני נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 21/5/14); ע"פ 4518/12 **מדינת ישראל נ' מחמוד סראחין** (ניתן ביום 11/6/13)). כן לא תתערב ערכאת הערעור גם אם מגיע בית המשפט למסקנה כי גזר הדין נוטה לחומרה, ואולם אינו חורג חריגה קיצונית ממתחם הענישה.

המקרים החריגים שהוכרו הם כאשר האיזון בין חומרת העבירות לבין שיקולים פרטניים הנוגעים לעבריין עצמו (כגון נסיבות חייו, עברו הפלילי וסיכויי השיקום) מטים את הכף לגזירת עונש קל יותר או חמור יותר מזה שגזרה הערכאה הדיונית (ראה ע"פ 6347/12 **מדינת ישראל נ' שי שרה** (ניתן ביום 13/5/13)).

18. במקרה דנן לא ניתן לומר כי גזר דינו של בית המשפט קמא נוטה לחומרה או חורג ממתחם הענישה הראויה.

אין ספק כי העבירות בהן הורשע המערער הן עבירות משמעותיות: שבעה אישומים ביחס ל-7 מתלוננים שונים, הכוללים עבירות התחזות, זיוף, וקבלת דבר במרמה (ואזכיר כי המערער הינו בעל הכשרה משפטית, עבד כעו"ד מוסמך משנת 1997 ועד 2012 שאז נשלל רישיונו בשל מעורבות בביצוע עבירות מע"מ), עבירות שבוצעו לאורך

זמן (שנה שלמה), ובמספר מקומות שונים, עבירות שבמסגרתן נדרש תכנון ומחשבה תחילה.

מדובר במעשים חמורים שבמסגרתם קיבל המערער במרמה סכומי כסף גבוהים ביותר (סכום כולל של מעל 1.6 מיליון ₪), ומכאן שמתחם העונש שקבע בית המשפט קמא ראוי ונכון, ובקביעתו נלקחו בחשבון הערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירות (הגנה על הקנין הפרטי, הגנה על אמינות המסחר והגנה על הסדר החברתי), וכן לקחו בחשבון את מידת הפגיעה המשמעותית בערכים אלה ובמדיניות הענישה הנהוגה.

כן אומר כי בצדק לא מצא בית המשפט קמא מקום לחרוג מהמתחם שקבע משיקולי שיקום, יחד עם זאת ולאור כלל הנסיבות והנתונים העומדים לזכות המערער, בחר בית המשפט לקבוע את העונש בתחתית המתחם, ובכך הלך כברת דרך לטובת המערער.

19. באשר לטענה כי היה מקום לקבל המלצת שירות המבחן ולהסתפק בעבודות שירות (כלומר גזירת עונש מאסר החורג בהרבה מהמתחם: 6 או 9 חודשים אותם כאמור ניתן יהיה להמיר בעבודות שירות), אומר כי המלצת שירות המבחן כשמה כן היא - המלצה בלבד, כאשר על בית המשפט מוטלת מלאכת האיזון בין כלל שיקולי הענישה, תוך התייחסות גם לחומרת העבירות, וראה בעניין זה האמור ברע"פ 2588/16 שלבאיה נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (19.9.16):

"....לא מצאתי פגם בכך שהערכאות דלמטא לא אימצו את המלצת שירות המבחן בעניינו של המבקש, ואסביר: תסקיר שירות המבחן משמש כלי עזר חשוב בידי בית המשפט ומסייע לו לעמוד על נסיבותיו האישיות של הנאשם ועל סיכויי שיקומו. עם זאת, בפסיקה נקבע כי תסקיר שירות המבחן איננו מחייב את בית המשפט, אשר בוחן מגוון שיקולים רחב יותר מאלו אותם בוחן שירות המבחן". עוד ראו ע"פ 1170/15 פלוגי נ' מ"י ניתן ביום 11/1/16, רע"פ 8344/15 מחאמיד נ' מ"י ניתן ביום 8/12/15.

20. יחד עם האמור לעיל סבורה אני כי ביחס לרכיב הקנס שנגזר יש מקום להתערבות.

בית המשפט קמא קבע כי בשים לב לטיב הכלכלי של העבירות שבוצעו, והצורך בהרתעה בהיבט זה, יש מקום להטיל גם קנס (מעבר לפיצוי שנפסק למתלוננים).

רכיב הקנס הועמד על 20,000 ₪ או 6 חודשים מאסר תמורתו. כן נקבע כי כל סכום שישולם לתיק ינותב תחילה לתשלום הפיצוי (נפסק סכום של 10,000 ₪ לכל מתלונן שישולם בתוך 14 יום, דהיינו, 70,000 ₪ סה"כ), ורק לאחר מכן ייזקף לטובת הקנס.

21. ברור כי תכליתו המרכזית של הקנס הוא שהוא ישולם, ולא שהמערער ירצה עונש מאסר נוסף בשל אי יכולתו לשלם הקנס:

"הקנס משקף הרתעה כלכלית, ותכליתו למנוע מהעברין את האפשרות להפקת רווח מהעבירות, זאת בעוד שעונש המאסר מרתיע מפני ביצוע העבירה כשלעצמה ללא תלות בשאלת הפקת הרווח הכלכלי ממנה. בתוך כך, אף שיש חפיפה מסוימת בין התמריצים הנוצרים לאי ביצוע העבירה מכוח שני סוגי הענישה...בשונה מעונש המאסר, השולל באופן זה את חירותם של נאשמים שונים, האפקט ההרתעתי הגלום בהטלת קנס תלוי ביכולת הכלכלית של הנאשם. כך עבור נאשם שהפרוטה לא מצויה

בכיסו, יהיה הנטל לתשלום הקנס כבד לאין שיעור מהנטל על נאשם בעל אמצעים - ע"פ 1274/12
פלוני נ' מ"י ניתן ביום 4/7/13 (ההדגשה לא במקור - ע.ב.).

הלכה היא כי בהטלת קנס יש להביא בחשבון אף את שאלת יכולתו של הנאשם לעמוד בתשלום הקנס לאור מצבו הכלכלי, ראו ע"פ 3897/11/16 **יצחק כהן נ' מ"י** ניתן ביום 18/6/17, ע"פ 35181/8/10 **מ"י נ' ברגר** ניתן ביום 17/1/2011.

אין חולק כי למערער חובות רבים וגבוהים מאוד (הוצגו תדפיס מלשכת ההוצל"פ המלמד על חובות העולים על 8 מיליון ₪), ואין מחלוקת כי למערער אין כל אפשרות מעשית לשלם את הקנס שהוטל עליו, ומכאן שמשמעות הטלת הקנס היא למעשה הטלת עונש מאסר נוסף של 6 חודשים על זה שנגזר עליו, וראה בנסיבות דומות דברי בית המשפט העליון בע"פ 1274/12 (פרטיו לעיל):

"בנסיבות בהן הקנס אינו מייצר תמריץ של ממש להימנע מביצוע עבירות דומות בעתיד, ובנסיבות בהן בפועל משמעותו של הקנס היא הטלת עונש מאסר נוסף על המערער בשל אי עמידתו בתשלום, מצאתנו שיש לבטל רכיב זה בגזר הדין".

בהתחשב בנסיבות המערער ובהתחשב באמור לעיל דומה כי די בעונש המאסר בפועל שנגזר על המערער ובפיצוי הכספי לכל אחד מהמתלוננים, כדי להגשים את התכלית ההרתעתית, כך שאין מקום להוסיף גם קנס כספי הכולל תקופת מאסר ככל שלא ישולם, וכי הוספת רכיב זה נושאת בחובה חומרה יתרה, בפרט לאור מצבו הכלכלי הקשה וחובותיו הגבוהים שבעתים סביר כי לא יעמוד בקנס וכפועל יוצא תוארך תקופת מאסרו בחצי שנה נוספת, מה גם שראוי כי משאביו העתידיים של המערער, ככל שיהיו, יופנו לטובת תשלום יתרת הסכומים שטרם הושבו לשני מתלוננים, ולפיצוי שנגזר עליו מאשר לתשלום לאוצר המדינה.

לסיכום כל האמור לעיל ובשים לב למכלול הנסיבות וליתר רכיבי הענישה שהוטלו על המערער, אציע לחברי לדחות הערעור פרט לרכיב הקנס שהוטל.

עדי חן-ברק, שופטת

רון שפירא, נשיא [אב"ד]

אני מסכים.

ככל שהדבר נוגע לעונש המאסר סבור אני כי העונש שנגזר אינו חמור כלל ועיקר. מדובר בעבירות חמורות של מרמה וזיוף, המתבצעות בשיטתיות ולאורך זמן ותוך תכנון מוקדם, התגובה העונשית צריכה להיות משמעותית ולשדר מסר חד וברור בכל הנוגע למבצעי העבירות, זאת גם אם מביאים בחשבון שמידת ההרתעה הן לנאשם והן לציבור הרחב כתוצאה מהחמרת הענישה והזיקה שבין מידת העונש למידת ההרתעה שנויה במחלוקת [ראו לעניין זה: דו"ח **הוועדה הציבורית לבחינת מדיניות הענישה והטיפול בעבריינים** (ועדת דורנר) שפורסם בנובמבר 2015, בעמ' 2-18; אורן גזל-אייל "חריגה ממתחם העונש ההולם" **ספר דורית ביניש** (קרן אזולאי, איתי בר-סימן-טוב, אהרן ברק ושחר ליפשיץ עורכים,

2018) עמ' 539. מסקנות מחקרים ביחס לסוגיית מידת ההרתעה שבענישה והרכיבים המרתיעים אינן אחידות. המחקרים גם מצביעים על הבדלים בין סוגי עבריינות ובין ההרתעה האישית לציבורית. יש גם הטוענים כי החמרת ענישה מובילה לחקיקה היוצרת הגנות וזהירות רבה יותר בהליך הפלילי וכפועל יוצא מפחיתה את מהירות התגובה העונשית והוודאות. כפועל יוצא נפגעת גם ההרתעה. ראוי: לסלי סבה "הקלה בעונש כאמצעי הרתעה" **עבריינות וסטייה חברתית ז(3)** עמ' 125 (1979); ה' אבירם "האם המשפט משיג את מטרותיו? תשובות מעולם המחקר האמפירי" בספר **האם המשפט חשוב?** (דפנה הקר ונטע זיו עורכות, הוצאת אוניברסיטת תל אביב, 2011) עמ' 25, חגית לרנאו **עבריינות ואכיפת חוק** (הוצאת פרדס 2016) עמ' 67 - 69.

בכל הנוגע לגזירת החיוב בתשלום קנס סבור אני, כמו חברתי, כי יש מקום להתערבותנו. במנגנון התשלומים שנקבע גזירת הקנס תוך חיוב ביצוע התשלום בתוך 30 ימים, תוך הבהרה כי תשלום סכומים לטובת הפיצויים יקדים את תשלום הכספים עבור הקנס, משמעו בפועל גזירת מאסר נוסף. אציין כי יתכן שאם היה נגזר מאסר נוסף לא הייתי מציע להתערב גם במשך מאסר ארוך יותר, בשים לב לחומרת העבירה. ואולם יש לעשות זאת באמירה ברורה וישירה ולא בדרך של יצירת מנגנון שהוא תלוי יכולת כלכלית ושאינו באמירה מפורשת.

רון שפירא, נשיא
[אב"ד]

השופט בטינה טאובר

אני מסכימה.

בטינה טאובר, שופטת

לפיכך הוחלט כאמור בפסק דינה של השופט עדי חן ברק. אנו מתערבים בגזר דינו של בית משפט קמא ומורים על ביטול החיוב בתשלום הקנס. יתר חלקי גזר הדין יישארו בעינם ללא שינוי. כדי לאפשר למערער לעבור הליך של מיון מוקדם ניתנת לו ארכה בטרם יתייצב לריצוי מאסרו.

המערער יתייצב למאסרו בבית מעצר קישון ביום א' 23.8.20 עד השעה 9:00, או על פי החלטת שב"ס, כשברשותו תעודת זהות או דרכון. עליו לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיון מוקדם, עם ענף אבחון ומיון של שב"ס, טלפונים: 08-9787336, 08-9787377.

ניתן היום, ט"ז אב תש"פ, 06 אוגוסט 2020

עדי חן-ברק, שופטת

בטינה טאובר,
שופטת

רון שפירא, נשיא
[אב"ד]